

мѣстени тѣжко раненитѣ войници. При едни отъ палаткитѣ азъ съглѣдахъ нѣколко турски войници.

Ний се приближихме при палаткитѣ, около които владѣеше мъртва тишина: ни болѣзненни охкания, ни въздишки — нищо. Тукъ раненитѣ въ страшна агония се борѣха съ смъртта. Азъ влѣзохъ въ три, четири палатки, въ които неподвижно лежаха раненитѣ. Въ тѣхъ се чувствоваше една остра и неприятна миризма отъ ранитѣ, смѣсена съ миризмата отъ карболова вода. Въ една отъ палаткитѣ азъ познахъ двама ранени войника отъ 54 пѣхот. Мински полкъ. Тѣ, като ме видѣха, направиха движение да се приповдигнатъ, но нѣмаха сила.

Азъ се приближихъ при тѣхъ и ги попитахъ, на кое мѣсто сж ранени. Оказа се, че едина отъ тѣхъ бѣше раненъ въ стомаха, другия — въ гърдитѣ и то съ щикъ.

Азъ се помъчихъ да ги утѣша и имъ вдѣхна вѣра въ тѣхното оздравяние; но едина отъ тѣхъ ми отговори.

— Не, ваше благородие, види се, че трѣбва да се предаде Богу душа. Нека бжде Неговата свята воля, прибави той съ религиозно чувство. Азъ не жаля живота си. Слава Богу, изпълнихъ си дълга спрѣмо отечеството и „Батюшки Царя“.

— Ваше благородие, бждете баща, моля ви, напишете дома писмо, завърши бѣдняка.

А другия, ранения въ стомаха войникъ, съ умоляющия си поглѣдъ ме молѣше за сжщото.

Обхванатъ отъ тежко чувство, азъ побързахъ да узная адреситѣ на родителитѣ на тия нещастници, увѣрихъ ги, че ще изпълня молбата имъ и, като имъ пожелахъ поскоро да оздравятъ, излѣзохъ отъ палатката.

— По добръ, на мѣсто, изведнѣжъ да ме свърши Турския куршумъ или щикъ отъ колкото да търпа такива физически и нравственни мъчения, си мисляхъ азъ.

За да избѣгнемъ нетърпимия прахъ, потърсихме да се скриемъ въ нѣкой ресторантъ, и наедно съ това да приемъ чай. Но освѣнъ нѣколко кръчми и ахчийници. по порядъчна гостилница въ цѣлия градъ не се оказа.